

Sygnatura akt I C 1355/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 13-12-2018 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: Agata Serafin

po rozpoznaniu w dniu 29.11.2018r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. N. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 5.000,00 zł (pięciu tysięcy złotych 00/100) z odsetkami ustawowymi za okres od 3.12.2015 r. do 31.12.2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1.01.2016 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. rozdziela stosunkowo koszty procesu i z tego tytułu zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.640 zł.

SSR Katarzyna Porada – Łaska

Sygn. akt I C 1355/16

UZASADNIENIE

W dniu 19.02.2016 r. powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wystąpił z powództwem przeciwko J. N. o zapłatę 25.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3.12.2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód stwierdził, że pozwany był zleceniobiorcą powoda w okresie od 2.01.2015 r. do 2.10.2015 r., zatrudnionym na stanowisku doradcy, w związku z czym pomiędzy stronami zawarta była umowa o zakazie konkurencji, na mocy której pozwany zobowiązał się do nieprowadzenia działalności konkurencyjnej w trakcie trwania stosunku zlecenia i przez okres 6 miesięcy po jego ustaniu. Umowa zlecenia została rozwiązana przez strony w dniu 2.10.2015 r., po tym jak doszło do naruszenia przez pozwanego zakazu konkurencji, w ten sposób, że czynności konkurencyjne świadczył on na rzecz podmiotów: (...) Sp. z o.o. w P.; (...) S.A. w T.; A (...) A. O.. W szczególności pozwany zawarł umowę pożyczki z E. P., która poinformowała o tym powoda.

Pozwany sporządził w dniu 16.09.2015 r. pisemne oświadczenie, w którym potwierdził fakt działania na rzecz tych podmiotów, a w związku z tym na podstawie § 6 ust. 1 umowy z 2.01.2015 r., powodowi przysługiwało prawo do dochodzenia pod pozwanego kary umownej w wysokości 25.000 zł, której żądanie jest przedmiotem pozwu. Jeżeli chodzi o żądanie odsetkowe, to powód wystosował do pozwanego wezwanie do zapłaty, odebrane w dniu 15.11.2015 r., w którym wyznaczył termin 14 dni na uiszczenie dochodzonej kwoty, w związku z czym pozwany popadł w opóźnienie od dnia 3.12.2015 r.

Nakazem zapłaty Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 21.03.2016 r., wydanym w postępowaniu upominawczym, sygn. I Nc 576/16, uwzględniono powództwo. Nakaz ten utracił moc na skutek sprzeciwu pozwanego z 18.04.2016 r.

Pozwany J. N. domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania, podnosząc że wprawdzie złożył w dniu 16.09.2015 r. pisemne oświadczenie dotyczące świadczenia usług dla pomiotów prowadzących działalność konkurencyjną wobec powoda, jednak brak jest podstaw do domagania się zapłaty kary umownej dochodzonej pozwem, gdyż jest ona rażąco wygórowana. Zaiستniały więc przesłanki do miarkowania wysokości kary umownej, gdyż na skutek działań pozwanego nie doszło do wyrządzenia szkody powodowi, ani w postaci straty, ani też utraconych korzyści, gdyż pozwany we wskazanych przez powoda firmach nie pozyskiwał samodzielnie pożyczkobiorców, tylko zawierał umowy z klientami, którzy już wcześniej podjęli decyzję o zaciągnięciu pożyczki, po skorzystaniu z telefonicznej infolinii pożyczkodawcy i zapoznaniu się z jego ofertą. Tak więc umowy zawierał tylko z osobami, które już dokonały wyboru konkretnego pożyczkodawcy i działanie pozwanego nie miało na to wpływu.

W szczególności o konieczności miarkowania kary umownej świadczy fakt iż została ona zastrzeżona w wysokości, jaka ponad ośmiokrotnie przekroczyła łączne wynagrodzenie pozwanego uzyskane od powoda w formie prowizji za zawierane umowy za cały czas trwania zlecenia, a wynoszące 3.067,95 zł. Pozwany podnosił też, że nie zawierał umowy z E. P. w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. w P., był jedynie obecny przy zawieraniu tej umowy przez osobę uprawnioną do reprezentacji tamtej spółki, a jego obecność miała na celu to, aby E. P. poznała pozwanego jako osobę, która będzie do niej przychodzić po odbiór kolejnych rat pożyczki – do czego ograniczała się działalność pozwanego dla spółki (...).

W piśmie z 9.06.2016 r. powód podnosił, że pozwany przyznał iż naruszył zakaz konkurencji, więc sporna stała się tylko wysokość świadczenia z tytułu kary umownej. Jednocześnie nie wystąpiły podstawy do miarkowania kary umownej, ponieważ instytucję tę można stosować jedynie w sytuacji, gdy zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, jak również jeżeli kara umowna jest rażąco wygórowana. Co do pierwszej sytuacji, to taka nie występuje, ponieważ pozwany naruszył zakaz konkurencji jeszcze w trakcie trwania umowy zlecenia, już w maju 2015 r., kiedy to zawarł umowę z E. P., a w zakresie po ustaniu stosunku zlecenia – w ogóle zobowiązanie to nie było przez pozwanego wykonywane.

Odnośnie zarzutu wygórowania kary umownej w relacji do hipotetycznej szkody powoda, powód podnosił że nie musi wykazywać poniesienia szkody ani jej wysokości aby dochodzić kary umownej, to na pozwanym spoczywa ciężar dowodu, iż szkoda nie wystąpiła, zaś ten nie przedstawił na tę okoliczność żadnych środków dowodowych. Z kolei powód twierdził, że podjęcie zatrudnienia przez pozwanego w podmiotach konkurencyjnych wyrządziło powodowi szkodę, będącą konsekwencją posiadania przez pozwanego wiedzy co do pożyczkobiorców powoda, ponieważ pozwany miał dostęp do baz danych klientów powoda, obejmującej nie tylko ich dane osobowe, lecz również wartość umów, historie spłacalności oraz ocen weryfikacji zdolności kredytowej. Ponadto z kopii pierwszej strony projektu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) wynika, iż pozwany był obecny przy podpisywaniu umowy z E. P., nie występując być może jako podmiot upoważniony do reprezentowania konkurencyjnej spółki, lecz bez wątplenia jako przedstawiciel tamtej spółki. Pozwany brał więc udział w pozyskiwaniu klientów, czyli wykonywał takie same czynności jak te wynikające z umowy łączącej go z powodem, gdzie jedynym z zadań pozwanego było popularyzowanie usług pożyczkowych proponowanych przez powoda.

Co do samej wysokości kary umownej, powód twierdził że przy ocenie jej rozmiaru nie może chodzić o zachowanie ekwiwalentności świadczeń, gdyż takie rozumowanie prowadziłoby do depriwacji funkcji represyjnej i zabezpieczającej kary umownej, ograniczając jej rolę wyłącznie do funkcji kompensacyjnej. Instytucja miarkowania powinna być stosowana ostrożnie i powściągliwie, a pozwany podjął działalność konkurencyjną aż dla 3 różnych podmiotów, u których osiągał z tego tytułu przychody.

Sąd ustalił, co następuje.

W dniu 2.01.2015 r. pozwany J. N. zawarł z powodem (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę zlecenia, na mocy której jako zleceniobiorca zobowiązał się do wykonywania w imieniu powoda i na jego rzecz czynności faktycznych lub prawnych związanych z zawieraniem i wykonywaniem umów pożyczek do wysokości wskazanej w udzielonym upoważnieniu, stanowiącym integralny załącznik do umowy. W § 2 wskazano, że czynności te obejmują w szczególności: popularyzowanie usług pożyczkowych proponowanych przez powoda i pozyskiwanie klientów oraz informowanie ich o ofertach powoda; zawieranie umów pożyczek wraz z czynnościami przygotowywania umowy; nadzorowanie terminowości spłacania pożyczek i inkasowanie transz. W zamian za to, pozwany miał otrzymywać wynagrodzenie prowizyjne obliczane od kwoty wypłaconej pozyskanemu przez niego klientowi. Umowa została zawarta na podstawie gotowego formularza sporządzonego przez powoda w formie wydruku i zawierającego wszystkie postanowienia umowne, a jako miejsca wolne pozostawały jedynie pola pozwalające na wpisanie danych osobowych zleceniobiorcy, złożenie podpisów i daty.

W § 12 ust. 1 przewidziano, że w okresie obowiązywania umowy pozwany nie będzie współpracował na podstawie umowy o pracę lub umów cywilnoprawnych z jakimikolwiek podmiotami udzielającymi pożyczek, chyba że uzyska pisemną zgodę pozwanego, zaś w ust. 3 § 12 umowy, że w czasie trwania umowy i po jej rozwiązaniu, zleceniobiorca zobowiązany jest do zachowania tajemnicy wszystkich informacji uzyskanych w związku z wykonywaniem czynności agencyjnych dotyczących powoda, podmiotów z nim współpracujących oraz klientów powoda. Umowa została zawarta na czas nieokreślony, przy czym w § 14 ust. 3 przewidziano, że zleceniodawcy przysługuje prawo do rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym m.in. w sytuacji gdy doradca naruszył jakiegokolwiek postanowienia umowne.

(dowód: umowa zlecenia k 16-23)

Wraz z zawarciem umowy zlecenia, została też zawarta przez powoda z pozwanym umowa o zakazie konkurencji. Na mocy § 2 ust. 1 zleceniobiorca zobowiązał się w okresie trwania stosunku zlecenia oraz 6 miesięcy od jego rozwiązania lub wygaśnięcia nie prowadzić działalności konkurencyjnej wobec zleceniodawcy, przez co rozumiano w szczególności: świadczenie pracy na podstawie umowy o pracę lub innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego działalność konkurencyjną wobec powoda. Przy tym zakaz konkurencji dotyczył całego kraju i obszaru poza jego granicami, dla każdego podmiotu, którego zakres działalności pokrywałby się z zakresem działalności powoda, szczegółowo określonym w umowie o zawiązaniu spółki (...). W razie wątpliwości pozwany zobowiązał się do uzyskania pisemnej opinii zleceniodawcy odnośnie konkretnego przypadku (§ 2 ust. 2 umowy). W § 2 ust. 4 przewidziano też że celem uniknięcia sporów, zleceniobiorca powinien niezwłocznie zawiadomić zleceniodawcę na piśmie o zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia i jego charakterze. Również ta umowa została sporządzona w formie gotowego formularza powoda.

W § 6 ust. 1 umowy zawarto zastrzeżenie, że w przypadku naruszenia przez zleceniobiorcę postanowień umowy o zakazie konkurencji, w okresie jej obowiązywania, zleceniobiorca jest zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości 25.000,00 zł.

(dowód: umowa o zakazie konkurencji k 25-27)

Ze strony powoda obie umowy zostały podpisane przez pełniącego funkcję „Kierownika Rejonu Sprzedaży” M. L., legitymującego się pełnomocnictwem udzielonym przez prezesa zarządu powoda w osobie R. B..

(dowód: pełnomocnictwo k 28)

W umowie o zawiązaniu spółki akcyjnej (...) sporządzonej w formie aktu notarialnego w dniu 28.01.2014 r. przed Notariuszem M. K. prowadzącą Kancelarię Notarialną w W., nr rep. A 673/2014, wpisano iż w zakres działalności tej spółki wchodzi według tzw. Polskiej Klasyfikacji Działalności ((...)) finansowa działalność usługowa (nr (...) w klasyfikacji (...)).

(dowód: kopia aktu notarialnego k 29-40; odpis z KRS k 10-15; zeznania J. N. przesłuchanego w charakterze pozwanego k 124-125)

W dniu 28.05.2015 r. E. P. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., reprezentowana przez . E. P. sporządziła pisemne oświadczenie iż w dniu 11.09.2015 r. spłaciła pożyczkę udzieloną jej przez J. N. w firmie (...).

(dowód: projekt umowy k 114-115; umowa k 116-117; kserokopia k 49; potwierdzenie wpłat k 50; oświadczenie k 48)

W dniu 16.09.2015 r. pozwany własnoręcznie sporządził pisemne oświadczenie, że w okresie współpracy z firmą (...), świadczył usługi w charakterze przedstawiciela oraz pełnomocnika przedstawiciela dla innych firm pożyczkowych, tj. (...), (...), P.. Pod oświadczeniem tym podpisali się też A. U. i M. L..

(dowód: oświadczenie k 51; zeznania świadków: A. U. k. 71-71v akt Cps 62/16, E. M. poprzednio: P. k. 71v akt Cps 62/16, M. L. min. 2;28 do 12.46 protokół oraz płyta CD z nagraniem k. 23-24 akt Cps 3/18)

W zakres działalności spółek: (...) i (...) wchodziła według (...) finansowa działalność usługowa (nr (...) w tej klasyfikacji). To samo odnosi się do A. O., prowadzącego jednoosobowa działalność gospodarczą pod firmą A (...) A. O. w K..

(dowód: odpisy z KRS k 41-47, 52-59; informacja z (...) k 60-61)

W dniu 2.10.2015 r. M. L. działający w imieniu powoda oraz pozwany podpisali oświadczenie o rozwiązaniu umowy zlecenia z 2.01.2015 r. na mocy porozumienia stron. Jednocześnie zostało tam zawarte sformułowanie, że pracodawca nie korzysta z prawa do odstąpienia od umowy o zakazie konkurencji, w związku z czym umowa ta dalej wiąże strony i obowiązuje w zakresie wskazanym w jej treści. Oświadczenie to, tak samo jak obie umowy, zostało przygotowane na podstawie formularza sporządzonego przez powoda w formie wydruku i zawierającego wszystkie postanowienia z pozostawieniem wolnych miejsc jedynie na podpisy i datę.

(dowód: pismo k 24)

Pismem z 15.10.2015 r., odebrany w dniu 15.10.2015 r., pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 25.000,00 zł z tytułu kary umownej wynikającej z § 6 ust. 1 umowy o zakazie konkurencji, w związku ze złożeniem przez pozwanego oświadczenia o pracy na rzecz podmiotów konkurencyjnych, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania. W piśmie z 11.11.2015 r., skierowanym do powoda pozwany podnosił iż kara jest rażąco wygórowana. Kolejne wezwanie do zapłaty powód wystosował w piśmie z 25.11.2015 r., odebrany 30.11.2015 r., w którym wyznaczył termin zapłaty na 2 dni od otrzymania pisma.

(dowód: wezwania do zapłaty k 62-64, 68-70; pismo pozwanego k 66-67)

Pozwany w 2015 r. uzyskał przychód w wysokości 3.834,96 zł, uzyskany z tytułu wynagrodzeń prowizyjnych za zawieranie umów w imieniu i na rzecz powoda, co daje dochód wynoszący 3.067,95 zł.

(dowód: kopia zeznania podatkowego PIT-11 pozwanego k 86-93)

Obecnie pozwany ma 64 lata. Przeszedł ciężką operację serca (wymiana zastawki), nadal choruje, nie pracuje, utrzymuje się z zasiłku rehabilitacyjnego, który wynosi 1.200 zł miesięcznie.

(dowód: zeznania pozwanego k. 201 -201v w zw. z k. 124-125)

Sad dał wiarę wszystkim dokumentom zgromadzonym w sprawie, zeznaniom świadków oraz pozwanego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo co do zasady jest słuszne.

Pozwany nie kwestionował faktu prowadzenia działalności konkurencyjnej dla działalności powoda.

W istocie spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy zachodzą przesłanki do miarkowania kary umownej.

Zgodnie z § 2 art. 484 k.c. jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może zadać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Na wstępie wskazać należy, że kara umowna stanowi z góry ryczałtowo określony surogat odszkodowania należnego wierzycielowi od dłużnika z tytułu odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Kara umowna pełni więc przede wszystkim funkcję kompensacyjną. Z tego względu, mimo że należy się w zastrzeżonej wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody (art. 484 § 1 k.c.), a obowiązek jej zapłaty powstaje nawet wtedy, gdy wierzyciel na skutek niewykonania lub nienależytego zobowiązania nie poniósł w ogóle szkody majątkowej (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego-zasada prawna- z dnia 06.11.2003r., sygn. akt III CZP 61/03, Legalis), przepisy kodeksu cywilnego nie pozbawiły całkowicie doniosłości relacji między wysokością zastrzeżonej kary umownej, a godnym ochroną interesem wierzyciela.

W przypadkach dużej dysproporcji między wysokością zastrzeżonej kary umownej a interesem wierzyciela chronionym za pomocą kary umownej dopuszczalne jest – na podstawie art. 484 § 2 k.c. - zmniejszenie kary umownej przez Sąd, na żądanie dłużnika.

Ustawodawca nie wskazał kryteriów istotnych dla oceny rażącego wygórowania kary. Kryteria te nie są wprawdzie postrzegane jednolicie, jednak zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie przyjmuje się, że sama relacja między stawką procentową stanowiącą podstawę określenia wysokości zastrzeżonej kary umownej a stawkami procentowymi stosowanymi w obrocie przy zastrzeganiu takich kar, nie może stanowić kryterium oceny, czy zastrzeżona kara jest rażąco wygórowana.

Przy rozstrzyganiu o miarkowaniu kary umownej z powodu jej nadmiernego wygórowania należy bowiem uwzględnić okoliczności danego przypadku.

Niewątpliwie za zasadnicze kryterium oceny rażącego wygórowania kary umownej należy uznać stosunek wysokości zastrzeżonej kary umownej do wysokości szkody doznanej przez wierzyciela (zob. uzasadnienie wyroku SN z dnia 26.01.2011r., sygn. akt II CSK 318/10, Legalis, tak także A. Rembieliński, w: J. Winiarz, Komentarz KC, t. 1, 1989, s. 500).

Szkoda spowodowana niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania determinuje interes wierzyciela chroniony przez zapłatę kary umownej, a przewidziane w art. 484 § 2 k.c. miarkowanie kary umownej ma przeciwdziałać dysproporcjom między wysokością zastrzeżonej kary umownej, a godnym ochroną interesem wierzyciela (zob. wyrok SN z dnia 02.04.2014r., sygn. akt IV CSK 416/13, Legalis).

Zaznaczyć trzeba, że dłużnik może żądać redukcji kary jedynie wtedy, gdy dysproporcja kary jest nad wyraz istotna i dostrzegalna dla każdego obserwatora (por. Komentarz. E. Gniewek, Legalis).

W literaturze zgłaszany jest postulat, aby jako kryterium oceny zastosować wysokość odszkodowania na zasadach ogólnych (tak M. Bączyk, Przyczynienie się, s. 48), spotkać też można stanowisko, według którego najważniejszą okolicznością powinna być wartość świadczenia dłużnika, ewentualnie ze świadczeniem wzajemnym (tak P. Granecki, Głosa do wyr. SN z 8.7.2004 r., IV CK 522/03, OSP 2006, Nr 1, poz. 2).

Wydaje się, że z przyczyn konstrukcyjnych wyznacznikiem rażącego wygórowania kary umownej powinno być odszkodowanie; to ono bowiem z woli stron zastąpione zostaje przez karę. Przy czym, dostrzegając ścisły związek

zachodzący pomiędzy szkodą i odszkodowaniem, przyjęć należy, iż w większości wypadków posłużenie się tym ostatnim kryterium pozwoli osiągnąć zbliżony rezultat (por. Komentarz. E. Gniewek, Legalis).

Przedkładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwany wykazał, iż w całym 2015 r. osiągnął dochód w wysokości 3.067,95 zł. Przy czym należy zaznaczyć, że dla powoda w 2015 r. pracował przez okres od 2 stycznia do 2 października 2015 r.

Przy czym kara umowna została zastrzeżona w wysokości 25.000 zł i zasądzenia takiej kwoty powód się domaga.

Powód nawet nie uprawdopodobnił, czy i jakie straty poniósł w związku z działalnością pozwanego. A przecież, jak to zostało powyżej zaakcentowane, za zasadnicze kryterium oceny rażącego wygórowania kary umownej należy uznać stosunek wysokości zastrzeżonej kary umownej do wysokości szkody doznanej przez wierzyciela. Nie ma racji powód, że to pozwany winien wykazać, że powód szkody nie poniósł. Skoro pozwany od samego początku procesu żądał miarkowania wysokości kary umownej, to powód powinien był uprawdopodobnić wysokość poniesionej przez niego szkody.

Nie uszedł uwadze Sadu fakt specyfiki działalności powoda oraz niewątpliwa trudność w podaniu wysokości poniesionej szkody. Sąd zdaje też sobie sprawę z tego, iż ewentualne uszczerbki wynikające z niewykonania zobowiązania mogły być bardzo odległe i rozproszone. Jednakże powód mógł tę szkodę chociażby orientacyjnie określić. Mógł przeprowadzić rodzaj symulacji np. przyjęć jaki jest jego przeciętny dochód z działalności jednego przedstawiciela w danym okresie. Innymi słowy powód winien był hipotetycznie, przy wyjaśnieniu założeń jakimi się kierował, podać orientacyjną wysokość szkody. Wtedy Sąd, po analizie założeń przyjętych przez powoda przy tym hipotetycznym szacowaniu szkody, mógłby dokonać stosownej oceny.

Mając na względzie wszystkie opisane wcześniej okoliczności sprawy oraz zaprezentowane poglądy orzecznictwa i literatury, które Sąd w składzie niniejszym podziela, uznać należy, iż niewątpliwie kara umowna, którą zastrzeżono i której zapłaty powód się domaga, jest rażąco wygórowana.

Wobec braku uprawdopodobnienia przez powoda wysokości szkody – choćby w sposób hipotetyczny, a także mając na względzie wykazaną okoliczność w postaci niskiej wysokości zarobków pozwanego w trakcie jego współpracy z powodem w 2015 r. (3.067,95 zł), jak również obecną bardzo trudną sytuacją majątkową i zdrowotną pozwanego, uznać należy, iż miarkowanie kary umownej powinno nastąpić do poziomu 1/5 ustalonej kary tj. 5.000 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c.

W związku z powyższym orzeczono jak w p. 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozliczenia. Powód wygrał proces w 20 %.

Powód poniósł następujące koszty postępowania: 1.250 zł opłaty sądowej od pozwu, 4.800 zł kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 ust. 5 rozporządzenia MS z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2015 r., poz.1800) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł tj. łącznie 6.067 zł. Z kolei pozwany poniósł 4.800 zł kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 ust. 5 rozporządzenia MS z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych - Dz. U. z 2015 r., poz.1800) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, czyli łącznie 4.817 zł. Razem koszty procesu wyniosły 10.884 zł. Powód powinien ponieść 80 % z tych kosztów, czyli 8.707 zł, podczas gdy wydatkował jedynie 6.067 zł. Wobec tego zasądzeniu od powoda na rzecz pozwanego podlega różnica w.w. kwot tj. 2.640 zł.

W związku z tym orzeczono jak w p. 3 wyroku.

SSR Katarzyna Porada – Łaska